

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7012/2022
30.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Драгане Бољевић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА, ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марица Радовановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16883/19 од 10.01.2022. године, у седници већа одржаној 30.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16883/19 од 10.01.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16883/19 од 10.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 6884/18 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужили на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 132.300,00 динара са законском затезном каматом од 31.05.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужили на досуђени износ материјалне штете исплати законску затезну камату за период од 14.05.2015. године до 31.05.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 56.392,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 16883/19 од 10.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 6884/18 од 31.05.2019. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезана тужена да тужили исплати законску затезну камату на износ од 132.300,00 динара почев од 14.05.2015. године до 31.05.2019. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У овом спору тужиља тражи накнаду материјалне штете на засаду малина, настале дејством елементарне непогоде (града), која није спречена дејством противградне заштите због пропуста органа тужене да ангажују лица која би вршила испалјивање противградних ракета.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП да би се у овом случају дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене.

Побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе у погледу пасивне легитимације тужене државе, у смислу члана 4. Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09 ... 93/12) којим су органи државне управе, уз органе аутономне покрајине и органе јединица локалне самоуправе, одређени као субјекти система заштите и спасавања и члана 11. Закона о министарствима („Службени гласник Републике Србије“, број 44/14) којим је у надлежност Министарства унутрашњих послова стављено и вршење послова државне управе који се односе на противградну заштиту, као и о одговорности тужене за штету у складу са чланом 172. Закона о облигационим односима.

С тим у вези, на оцену дозвољености посебне ревизије тужене нема значаја њено позивање на одредбу члана 20. тачка 8. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“, број 129/07) којим је прописано да се општина преко својих органа, у складу са Уставом и законом, стара о заштити животне средине и заштити од елементарних непогода. Није спорно да су јединице локалне самоуправе, у смислу члана 4. став 1. Закона о ванредним ситуацијама субјекти система заштите и спасавања, али то не искључује одговорност тужене Републике Србије, већ успоставља солидарну одговорност државе и јединица локалне самоуправе, у складу са чланом 206. Закона о облигационим односима.

Не постоји ни потреба тумачења права о ослобађању тужене од одговорности у складу са чланом 177. став 1. Закона о облигационим односима, због дејства више силе - узрока који се налазио ван ствари а чије се дејство није могло предвидети, избећи или отклонити. Елементарна непогода - град као врста атмосферске падавине, може се предвидети (члан 2. став 1. и 2. Закона о метеоролошкој и хидролошкој делатности),

избећи или отклонити, управо дејством противградне заштите као дела јединственог система заштите и спасавања чију изградњу обезбеђују субјекти система заштите из члана 4. став 1. Закона о ванредним ситуацијама.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.04.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 132.300,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по срењем курсу НБС на да подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић